

Leno wasso olli nüüd lõppenud; ogga Petri südda tahtis jälle walluga lõhki minna. Eest ta tundis nüüd, kui suur temma üllekohhus olli, ja käis kawa aego, kui meletu, Leno hawa peäl nutmas, kunni ka haigeks sai ja norelt surri.

Nenda, armsad tüttarlopsed! woib ka üks isma süta innimese lops, kurrati kawwaluse läbbi õneto ello ja surma sisse sada, kui temma nisugguse mehhe kimpu sattub, kes nenda teeb, kuida Peter teggi. Olleks Peter Lenule sedda ülles rākinud, mis sū pärrast temma wihha kandis, kül olleks parrem luggo olnud; ogga et temma sedda sallajas piddas, se rõhhus nende mõllematte süddant. Sellepärrast palluge saggedaaste nenda:

Oh Jummal! wata, hallasta!

Ja sada omma abbi,

Keit mehhed, naesed armasta,

Ja kela patto häbbi,

Et lapsed, kui ka wannemad,

So ette palwes tullemad

Ja ellawad so armus.

So hallastuse süggawus

Käib maast ja taewast läbbi,

Kus ial on siis wiggadus,

Seäl sada isse abbi

Ja kanta keit kerget meelt,
Keit pettust, ahnust, walle-keelt
So laste hulgast ärra!

Jutto jätkud.

Üks waggane ristiinnimenne, kes 10 aastad teises linnas olli ellanud, tulli kord kojo ja läks kohhe esimesel pühhal firriko, keit olli seäl temma eest armas; ogga immetles wägga selle üle, et kori-laujad lapsed, selle aia sees, mitte suggugi suremaks ei olnud kaswanud.

Kaks söbra arwasid omma wannust: „Minna ollen“ ütles esimesenne, 35 aastad wanna“— ja teine kostis: „Minna 40.“ „Koh“ ütles esimesenne, „wie aasta pärrast same ühhe wannuseks.“

Kui üks mees, kes kaugele reisi peäle kodunt olli ärralāinud, siis hakkas temma armas naene suurt iggawust tundma. Ühbel hommikul ärkas ta halle mõttega wodis üllesse ja temma silmad juhtusid mehhe wammuse peäle, mis seina külges naela otsas rippus ja ütles: „Oh Jum-